RMKL
1737

1 db K I.
1737

Teljes.

1737

Sűrű ſiralmokkal rakott

JAJ-HALOM.

A' mellyre

Az *Author* a' néhai nagy emlekezetű *Ketskemeth* Városſának Lakoſinak ſzemélyekben, és joſzágokban a' kegyetlen Rácz ellenség által lőtt meg-ſirathatatlan romláſokat ſok meg-ſzomorodott jó akaróinak és sérelmes özvegyeknek kéréſekre (akarván lenni *Hiſtoricus*) egéſzſzen a' mint lőtt, le-irja,

Es

a, kővetkezendő igaz vért ki keresheto maradékoknál emlékezetben hadgya, bé-foglalván a' verſeknek fejeiben ezeket a' jaj-ſzokat:

MTA MŰVÉSZETI KÖNYVTÁRA

Siralmokkal rakott ſir halmokon álló
Jó Ketskemeth Város ſok jajt és bajt ſzólló
Mert te káros vagy melly valál áros,
A' Rácz miatt lőttél romlott város.

Siró és rivó.

Mich. 7. ℣. 9.

Az UR haragját hordozom, mert vétkeztem ő ellene, mind addig, míg nem meg-látja az én peremet, és igaz tőrvényt teſzen nékem, ki-viſzen engem a' világoſságra, hogy meg-láſſam az ő igaſságát.

Hung. O. f. 1071

Nyomt: 1707. Eſztend.

A' ſiralmas 1707. Eſztendőben Sz. György Havának harmadik napján KETSKEMETH Városſának lakoſinak a' Rácz ellenség által való fel-prédáltatáſakor ſzemélyekben és jóſzágokban lőtt károknak

MUTATO TABLAJA.

Meg-ölettek.		Rabok.				El-hajtot marhák.	
Gazdák	266	Gazdák	62	Özvegjek	202	Ökrök	899.
Aſſonyok	6	Aſſonyok	12			Lovak	562
Fiak	44	Fiak	38			Szarvas marhák	300
Leányok	12	Leányok	16	Arvák	544	Szekerek	126
Sellérek	48	Sellérek	12			Kocsik	88
Ridegek	26	Ridegek	15			Meg-éget házak	90
Jövenyének,	24	Jövevének.	10	Sebeſek	128	Meg-éget malmok	7
						Házi jóſzágók	2000000
						Tallér	érők.

Ad notam: Meg-gyáſzolhatatlan ſiralmas állapat.

Cythiából régen ſzármazot maradvány,
Ekes, jó s' bőv főldre hozott ſzép óltovány,
Miért ſovány lőttél illy halovány?
De miért van benned nagy irtovány?

2. Jajos 's zajos ſzélvéſz mivel régen hány 's ráz,
Bőtsős régi fényjen bé-fogta ſzenny és máz,
Sok kéz aláz azért vagyok mint váz,
Rút ſák gyáſzſzal kivűl 's belűl vont ház.

3. Ritka példa, az Ur meg-ajándékozá,
Régi eleimet ez Orſzágban hozá
El-hordozá, kártól óltalmazá,
Minden drága jókkal fel-hálmozá.

4. Amaz vad oſtoba fene Gottuſokat
Ki-hajtá előlők miként Tátoſokat,
Városokat; 's derék Kaſtélyokat
Vég-ſzendrőig ada ſok Várakat.

5. Le-tévén ő nékik az Ur itt az álláſt,
Két fenevad kőzőtt de oſztá a' ſzálláſt,
Kik prédáláſt tőttek dúláſt 's fúláſt,
Es ſok izben miveltek vér hulláſt.

6. Moſtohán ránk őklelt ama két ſzarvú Hóld,
Gyakran mi Hazánkból tőlt ſzámára a' főld
Kintséhez tóld; a' mit kőt meg nem óld,
Jóſzágunkból még ma-is ſokat főld.

7. Olly ſzomorú még ma-is egéſz Varna tájja,
Hogy ha ki-ott járand, ſohajt, 's mond jajt ſzájja
El-ſzámlállya; ott lőtt kárt igy vallya,
Meg-hólt LASZLO Magyarok Királlya.

8. Kapa űſtőkében itt Amuratesnek,
De vakja fordula a' kotzka vetésnek, Ne-

Nemeſeknek; teſtek ſzineſeknek;
Huſz ezerig földre ejtetének.
9. Királlya Hazánknak mikor vala LAJOS,
Az Hóld hegyes ſzarva vala akkor bajos,
Igen jajos, ſok ſiráſſal zajos
Mohács mező mert lőn vér-folyáſos.
10 A' Király maga-is ſzép Magyar rendekkel,
Eſztergomi 's Kalotsai Erſekkel
Szin népekkel; őt nagy Püſpökökkel
El-eſtenek alſok Felſőbbekkel.
11. Le-tapodott ſokſzor ama körmős Sas-is;
Mellynek terhe nehéz mint föld, kő, vagy vas-is,
Eh mert ſák-is gyomra miatt kas-is,
Meg-üresült ugyan derekas-is.
12. Régi javaimmal rakott földeimet,
Sűrű göbölyökkel tellyes mezeimet;
Erdeimet, 's termő hegyeimet,
Körmős lábbal tépte helyeimet.
13. Állandó 's jóſzágos nagy erősségeket,
Régi Atyánknak ſzép örökségeket,
Szépségeket; jó Nemeſségeket
El-törlötte hireket 's neveket.
14. Kelletlen dolgait ſok izben mivelte,
Széles talpú lábát fejünkre emelte.
Nem kiméltè; kintsünket bé-nyelte,
Nemzetünket mint tetzett, itélte.
15. Ollykor ſokan vóltak kik ezt nem nézhették
Ditsőſséges Fejek, mert fel nem vehették,
Hát tehették 's kezeket vethették,
'S a' fegyverre méltán emelhették.
16. Tartott vala ellent a' jó BOTSKAI kéz,
Ki a' Sas körméhez vágott mint jó vitéz,
Mert kelevéz todúlt reá nehéz,
Azt mondotta, hogy illy veſzélyt nem néz.

17. Számos ditsőſségű első Rakoczi György,
Nagy ſok Orſzágokra 's népekre fénlő gyöngy,
Látá cser-tölgy, vagy mérges tejű tölgy,
A' Sas lenne néki halálos völgy.
18. Illyen forró lévén benne az Uri vér,
Kitsinnek alitá majd ſzakad 's haſad ér,
Ki-kelni mér, mint hűséges vezér,
Mert másképpen népe veſzélyre tér.
19. Romló Hazájában ſzemlélvén a' veſzélt,
Tökölyi Imre-is kőſzörűlt vala élt,
Bátran nem félt aránzott vala czélt,
Körmös Saſsal tört-is vala aczélt.
20. Haborús ſzélvész közt járó Magyar Haza,
Sok idegeneknek még ma-is vagy gazza,
Bánat háza, ſzennynek 's gyáſznak mázza,
Sok Fenevad, mert földig aláza.
21. A' te Királyod nints ma eredetedből,
Nagy jó Fejedelmid felekezetedből,
Nemzetedből, 's ſzűletett földedből;
El-hányattak te Nemes helyedből.
22. Lám Pogány Orſzágon egy nagy Fejedelem,
Bujdosék, 's ott ſzálla reá veſzedelem,
Mely ſir verem; Ki már ſegedelem?
Nem leſz Magyarért ſzólló vedelem.
23. Minap nagy gyáſzt láta Erdély Orſzága-is,
Fogva el-viteték annak Tsillaga-is,
Jóſzága-is; nints ſzabadsága-is,
Sas körmök közt tartatik még ma-is.
24. O! fogyatékján már a' ſzép Magyar népnek,
Egéſz Orſzág java adaték más népnek
Idegennek; más földi Nemzetnek
Ő lőn Ura kintses épűletnek.
25. Kezéhez vévé mind a' derék várakat,
Ok nélkűl ki-űzé a' Nemes Urakat,

Urfi-

Ur fiakat, 's Uri unokákat
Fejedelmi jeles nagy ágakat.
26. Ollykor kik lehettek Nemzetünk Dajkái,
Omlott falak között Hazánk Oszlopai
Gyámolai, 's szó-szolló Birái,
Sas körmének lőttek mind foglyai.
27. Nem régen edgy ditső Fejedelmi személyt
Fogságos inségben hogy ne látna veszélyt,
Ne érne czélt; 's rút halálos fortélyt,
Hozott Isten, adván menedék helyt.
28. Az Urnak nevében ki-is ám fel-kele,
Jó Hazai vérrel búzgó szive tele
Reményt jele; 's fegyvert-is emele,
Kihez mene Ur, 's pór, 's rend sokféle.
29. Látván sok Országok érdemét tsudállyák,
Méltó Fejedelem, népek igy javallyák,
Magasztallyák 's dolgait számlállyák,
Ur követe: Magyarok gondollyák.
30. Leg-ottan indúla az Országnak népe
Gyalog 's lovas hozzá nagy szaporán lépe.
Iffiak szépe, régi Scithák képe,
A' Sas tollból ki sokat ki-tépe.
31. Olly Nemzetnek tartsa, akarki a' Magyart
Rajta tett boszszújért, von vad Kani agyart
Üstökös tart; hogy vágjon emel kart,
Kérdi, ki szól ő ellene patvart?
32. Sebes szárnyon azért a' Magyar el-juta,
A' Nemes Al-földre lőn ide-is úta
Hozzánk hata; idestova futa,
Prédaló kézt joszágunkra nyujtá.
33. Igen meg-zendűlűnk, vallyon miért miveli
A' Magyar a' Magyart, 's vallyon miért nyeli
El emeli, kintsünket ha leli;
Egész ménes sokszor markát teli?

34. Reá illy felelet minékünk adatik:
Valaki nem hódol Pártosnak tartatik,
Pusztittatik, 's jószága hajtatik;
Sőt feje-is jó ha meg-hagyatik.
35. Osztán mi-is látván a' Magyar probáját,
Nemes Al-föld népe fel-köté szablyáját
Haza javát; hogy tenné munkáját,
Idegennek el-vetné igaját.
36. Jaj! de mi utánnunk lest hálót vetének,
Német 's Rácz fel-kelvén Hazánkra jövének,
Sok kárt tőnek, sok Vitézt ölének,
Ötven ezer marha kárt tevének.
37. Ország gyülésére mert hogy a' Magyar nép.
Jó Fejedelmével, kintses Erdélyben lép,
A' Rácz gaz nép, Országunk rontó tsép,
Fel-jövén úgy ronta, nints bennünk ép.
38. Ketskemeth Városa Al-föld édes Annya,
Szörnyű romlásodat egész Ország szánnya,
Meg-sirattya; 's ellenség-is bánnya,
Hogy gaz népnek lől ragadománnya.
39. Ez olly nép kit magad segitettél sokban,
Hogy ha meg-kerestett akarmelly dolgokban,
Pénzt markokban, ruhát a' nyakokban,
Sokszor adtál gabonát sákjokban.
40. Tsuda bizony a' kik vóltanak factorid,
Barom legeltető pusztai pásztorid,
Esmérőid, vóltak czimboráid,
Azok lőttek meg-ölő hóhérid.
41. Sajnálvan mint kigyó vágását farkának
Nyereséget minap Magyarok hadának,
Mert adának hogy Ráczot vágnának,
Szabad prédát ők-is kiáltának.
42. Kész lőn e' rút gaz nép 's hamar fel-készüle,
Száva Dráva közi nép Bátskában gyüle,
Had épüle; két ezer fel-üle,

Ezer

Ezer pedig gyalog fel-kerüle.

43. E' népnek ő szive forral boszszonkodáſt,
Nyelve Magyar népre szóll sok átkozodáſt,
Hogy vér-ontáſt, Orszag bántáſt 's bontáſt
El-végezte, miként tégyen rontáſt,

44. Mérges halált hozó némellynek fegyvere
Pallos 's puska kikkel szakad a' teſt ere,
De ez földre; némelly jöni mere
Fejszét 's kaszát bot végiben vere.

45. Erkezvén hát nintsen előtte ellenség;
Hanem a' két fél közt nyomorgó szegénység,
Kit nagy szükség fogyatott sok inség,
Eh torkának a' lészen eleség!

46. Tudakozik, vallyon mint van most KETSKEMETH?
Az előtt-való nap bé-küldötte kémét,
Tehát szivét a' nép zárta szemét,
Oh KETSKEMETH! hólnap lön por 's szemét,

47. Vasárnapja első hogy lön György havának,
Ezer hét száz hétben mikoron irnának,
Fiak 's Atyák bé-takarodának,
Hogy az URnak hiven szolgálnának.

48. Az Egig fel-haló szörnyű ordítáſsal,
Hát reggel a' Pogány jő nagy kiáltáſſal,
Ropogáſsal sok on meg-járáſsal,
Fut a' népre szablya villamáſsal.

49. Reszket Eg Föld azon mit mivel a' Pogány,
Nem haszná előtte igéret adomány,
Szava Sarkány szive belől márvány,
Öreg 's Iffiú előtte mind sakmány.

50. Ocsmány nép a' Templom keritéſt meg-szállya,
Kivül a' kapukat mindenütt el-állya,
Ha szablyája a' futót találllya
Hallatlanúl 's rutúl fel-kontzollya.

51. Sok szép hirrel nével fénlő *Szivos János*,
Betsülettel vala sok népnél vagyonos, Nagy

Nagy tánátsos; Városunkban haſznos;
Nála nélkül tanátsunk héjjános.

52. Szaporán hogy méne az UR Templomához;
Hát a' Pogány Záſzlót, pallóſt 's puskát rá hoz,
Fog ſzavához, ha kedvez, kintset hoz,
Meg ſem hallá, ſzegezé a' falhoz.

53. Ott edgyik hegyeſtőrt vét édes teſtének,
Máſik golyobiſsal ſebet ád mellyének
Igy tévének véget életének,
Végekben-is kit meg-keſergének.

54. Ki lőtt légyen? Tiſzt vólt edgy Rácz oda indúl
Meg-eſmérvén teſtét, lováról lé-fordúl,
Hozzá járúl, 's illyen ſzokra mozdúl:
Edes Gazdám ſzivem érted búſúl.

55. Ideſtova hová hir 's Poſta érkezik,
El-e' *Szivos János*? mindgyárt azt kérdezik,
Nem ſedezik; érdemét tetézik,
Az Al-földnek ſzeme húnt nevezik.

56. Azzal-is meg-romlott e' ſzép Familia,
Iffiú *Szivos János* Őregnek ſzép Fia
Ki leſz vala jó Attyának párja,
Rácz puskája jaj végére jára,

57. Jóllehet lelt vala maga menedéket,
De vélte az ház nép nem talál rejtekét;
Látni őket, kedves tseledgyeket,
Haza ment 's vett halálos ſebeket.

58. Termetiben jeles dolgában ſerény 's gyors;
Terméſzetre friſſelte mint jó étket a' bors.
Oh te gyáſzos! nagy boldogtalan ſors;
Rácz fegyverre rendelted vólt e' fors!

59. Első jó Fő-Biránk Nemes *Bőde János*,
Ki jó Felei kőzt vala igen haſznos,
Mert bőlts okos, vólt Tanátsa ſzámos;
Nála nélkül egéſz kőſség káros.

60. Szép kegyes élete vólt ſoknál kellemes,
Felső, kőzép, alsó rendeknél ſzerelmes,
Engedelmes, ſzava hijedelmes,
Méltóságok előtt-is érdemes.
61. Bánatos *Lætare* napja fel-virada,
Hogy az egéſz Város reggel meg-rivada,
Rút Rácz hada; néki véget ada,
Halálos ſeb mert teſtén marada.
62. Artatlan, ſzép, őſz, vén, Haránczos *Nagy János*,
Ki-is tűz által lőtt akkor haloványos?
Illy vén, koros, hogy lehetne pártos;
Nem vólt ſenki ellen-is háſártos.
63. Jesusnak lőtt vala ért gabonájává,
Szent Angyal leſz vala bár aratójává,
Salakjává; lőn tűz abrakjává,
Teſtének lőn, mert láng ſalojává.
64. Tiſzteſségre őſzűlt őreg *Balog Iſtván*,
Fel-kele ágyából a' zendűléſt halván,
A' Rácz jutván, 's az ajtót bé-zárván,
Ben égeté, házát réá gyújtván.
65. Szomorú halálra *Maté Kováts* teſte
Ment; mert piros vérrel ő-is főldet feſte,
Ki nem vélte, hogy igy léſzen, el-eſte;
Mert fegyverrel ſoha nem kereſte.
66. Zárá rút halálban a' pogány e' ſzép Vént,
Ki mondá, a' Ráczra ſoha nem vont kard fént,
De vőn nagy ként, mellyben lővé ſzegént,
Jehova! tégy érte igaz Törvényt.
67. Oh! hát *Bőde Lukáts* már fejér mondola,
Utolſó gyermekſég kinn vala zabola,
Szép Vén vala, azzal nem gondola
Mellyén a' Rácz mert tűzzel lángola.
68. Leg-nagyobb hogy magát házában égeté,
Tűz által a' teſtét hamuvá tételé,

Ezt

Ezt követé, gyalázatra veté
Tsontait, is kéz alig lelheté.

69. Lám *Kamorás János* méltó bőtsületű,
Majd egéſz Városban régibb eredetű,
Nagy Nemzetű, 's hires nevezetű,
De Rácz előtt alſó tekintetű.

70. Ottkin zőngéſt, bongáſt Városban hogy hallyá
Ki-néz, ſzomſzéd házát hát Rácz kőrnyűl állya,
Nagy bánattya mindgyárt ſzivét ſzállya,
Térdre eſvén Iſtent hivja, 's vallya.

71. Mindgyárt a' ſok Pogány házára tódúla,
Agyarkodék pénzt kér, ládákat fel-dúla:
A' jo Gazda, ő kintséhez nyúla,
Hogy ne bántsák nagy ſummát ſzámlála.

72. Ezzel nem haſznála meg kőték kargyait,
Ló mellett hurtzolák útzákon tagjait,
Társa Fejet követé utait,
Ne bántsa, illetté Rácz lábait.

73. Rabúl el-viteték kedveſe láttára,
Leánya 's Fia kelének predára;
Más nap maga, jutván edgy puſztára,
Racz fegyverel vágatott halálra.

74. Tekintetre méltó jó *Gulátsi Tamas*,
A' kinek helyében ritkán ſzűletik más,
Mert látomás friſſelte hallomás,
Vala ſzép fa melly termett és almás.

75. Tekintetes Vármegyék Peſt, Pilis és Sólt,
Fő *Notariusto*k a' ki eddiglen vólt,
Bőlts, okos vólt, ügyetek mellett ſzólt,
Rácz fegyvere miatt oh jaj! meg hólt.

76. Ez reggel hogy hallá a' Pogány lővéſét,
Futa hogy bé-zárná a' Santz kerítéſét,
Erkezélét, ellenſég jővéſét,
Akkor látá, hogy már fognák teſtét.

77. Két ló közt kűn álló Táborra vitetek,
A' Kalugyerektűl ott arczúl veretek,
Vetkeztetik, a' torka vágatek,
Három vágás homlokán tétetek.
78. Ah! vizzel kereſztelt dühödött Pogány Pap,
Hogy még a' te ſzád-is ember húſt rág 's harap,
Jö még olly nap, hogy téged-is el-kap,
Fegyverével Sátán pokolra tsap.
79. Régi *Sáfár Péter* élemedett Jámbort
Kinózák 's rá hozák az halálos oſtort,
A' puska port, mellyén 's fűlén ſok ſort
Meg-gyujták 's igy tőnek ſzomorú tort.
80. Okos 's jeles Gazda Város egy hű Tagja,
Tsaba Mátyas régi jó emberek párja
Reggelt várja; hát jö Rácz lovagja,
Fegyvert fogván forgódik két karja.
81. Szegény Lakoſokkal öſzve verekedett,
Gyilkos ellenséggel ſoká ellenkedett,
Vetekedett; de rá feleſedett,
Végre tőlök nem-is menekedett.
82. Valának két ſzázan 's edgyütt ſzorúlának,
Gyalog záſzlós Ráczok rájok tódúlának,
Indúlának, mind ki-nyomúlának,
Kapun kivűl majd mind el-húllának.
83. Az hol *Tsaba Mátyást* tsak magát ſzorították,
Hátán, mellyén, 's fején ſebet ſzaporították,
Nem tágíták, kezét tántorították:
Edgy árokban halálra borították.
84. Gyáſzos méltán lehetz *Bébi* Familia,
Házban égettetik a' ſzép tiſztes Atya,
Rácz kardgyára mene két ſzép Fia,
JESUST vérek a' boſzſzúra hivja.
85. Igen élemedett édes Attyok vólt már,
ſok eſztendeje múlt hogy erő nélkűl jár,

Konor-

Koporsót már régulta szegény vár,
Olly szép ősznek tűzben égni volt kár.
86. Melly régen szolgála Istennek 's embernek
Öreg *Kari András*, de lőn a' fegyvernek
Gonosz bérnek prédája rosz szernek,
Rácz hozá el-véget életének.
87. Ennek mind vőstűl lőtt véresen halála,
Czauz Mihály neve hasznos Lakos vala,
Ki hogy futa, sok Ráczra találá,
A' kik miatt lövésel meg-hala.
88. Lakó hellyűnk Tagja *Szánz Szábo István*,
Reggel a' Pogány szót a' Városban halván,
Illy szót szólván; meg-halok ma nyilván,
Mentén lövés lőn rajta szaporán.
89. Lévén szép Fiával az imádkozásban,
Ur JESUshoz való fel-fohászkodásban,
Nagy romlásban ketten egy órában
Be-esének vérnek halálában.
90. Illyen halála lőtt *Kaszap Istvánnak*-is,
Huszonkét esztendős jeles Fiának-is,
Városnak-is, 's magok házának-is,
Kikben esett kára másoknak is.
91. Városa hasznára termett *Bozó István*,
Egész Város népe kit említ sohajtván,
Sirat méltán, Familia nyilván,
Olly Oszlopot sok szív, és száj kiván.
92. A' ki jövendőlte tegnap maga felől,
Nem soká el-vészi az Ur társa mellől,
Reggel belől; hát Rácz utól 's elől
Jő, lő, és vág, valakit talál ől.
93. Lépvén cselédgyével a' keritès felé,
Zászlós Rácz serege őt az uttzán lelé,
Hogy fél felé szaladna szemlélé,
Egy Udvarban sok Rácz fel-metélé,

94. A' moſtani nyomú emberek nem értek
Olly ſzörnyű dolgokat, mellyeket miveltek,
Öſzve ſzedtek fejſzéket, hol leltek,
Sok fejeket kikkel ſzéllyel vertek.
95. Lőtt terméſzet felett ezeknek fegyverek,
Házanként fejſzékkel ontották ſzép vèrek,
Nem vólt bérek, irtóztató mivek,
Otroſzlánnál vólt kegyetlenb ſzivek.
96. Ám *Szalai János* leſz emlékezetben,
Ki nem l[illegible]et nálunk el-feletkezetben,
Lát hirtelen Pogányt érkezetben;
De nem indúl velek űtközetben.
97. Rettent ház népével, pinczében rejtezik,
Fejſzével ajtóra, de ſok Rácz érkezik.
Ottan edgyik, mint van értekezik,
Adgyon enni 's inni, mert éhezik.
98. Ott őket mind rendel nagy ſzépen kinálá,
De rabjának őtet edgyik el foglalá,
E' biztatá; de máſik találá,
'S meg-ölé fejſzével fel-konczolá.
99. Siró hites társát máſik kinzá 's veré,
Mellyét, fejét vérben fejſzével keveré,
Mellyért végre, halálát is éré,
Az Ur Jesust végső ſzóban kéré.
100. Ékes ſzép elejű jó *Balaſsa Iſtván*,
Igaz Nemeſséggel Nemzetivel bírván,
Ő nem várván, ingyen ſem alitván,
Rácz fegyverre, mint juta meg-halván.
101. Szán 's bán busóng érte Nemes Familia,
Véletlen mert jöve a' fegyver reája
Vég órája, éltének hibája,
Pogány miatt lőn utólsó jajja.
102. Rémitő fegyverrel a' Rácz moslék nemzet,
Mihelyt *Szeles Györgyre* feleſsen érkezett,

Nem

Nem kedvezett, emelt mérges kezet,
Öldökléſsel ſok árvákat ſzerzett.
103. Igen haſznos Gazda jó *Garatzi Gábor*
Szappanos Ferentz is, kegyes lakos 's jámbor,
Véres oſtor, és a' ſok jaj-ſzó 's tor,
Rátok jöve Rácz miatt végső for.
104. Vér-ſzopó Pogányok nagy kegyetlensége,
Midőn kivül 's belől a' Városon ége,
Ölő férge, rút halálos mérge,
*Thót András*nak lőn ſzomorú vége.
105. Ohájtáſsal 's ſirván emlegetni méltó
Iffiú *Balog János* nagy reménység nyújtó,
Haſznot hajtó; Attya 's Város tartó,
A' Pogány Rácz lőn ezt is el-rontó.
106. A' ſzeretsen képű lángot fuvó ſivák,
Sok teſtet fel-kontzolt, lőttek ſokan árvák,
Mint *viperák* véreket meg-ivák,
Nadály módra mérgeſsen ki-ſzivák.
107. Rút kinos halálra *Szőke Gergelyt* vonták,
Temérdek furóval fejét által fúrták,
Ki-hordották 's ágyveleit túrták,
Le-ſzegezvén földben, halva hadták.
108. Ah! miként viteték életének révére,
Sarközi Iſtván is rút halál nemére.
Rácz kezére, hallatlan művére,
Vonattaték mint egy méſzárſzékre:
109. Cserfa nagy dorongra űſtökőt kőtötték,
Huzták, vonták, nyakát a' kűſzőbre tették,
Törték, s' verték, fejſzével ütötték,
Illy nagy kinnal életét el-vették.
110. Zápor follya ſzemét, 's jajjal zeng ajaka,
Annak az ház népnek, mert le-dűlt dereka,
Borúlt gyáſzra, kettős maradéka,
Siralmoknak méltán vagyon oka.
111. Más ſzép Familia *Szivos* nevén való,

Rácz

Rácz kezе lőn néked halált hozó háló,
Mert haſználó; férfi renden álló,
Hármas ſzemély lőn kőzűled múló.

112. Jeles Őreg *Mihály* kiſsebbeknek bátrya,
Kivel kiſſebbeknek teſtvér vala Attya,
Jaj hogy romla! minden feje tsontya
Fejſze miatt lőtt őſzve tőrt hártya,

113. Ágy fenekét *János* régen nyomja vala,
Kilentz eſztendőben kis fia jár vala,
Fiát Attya, űlly mellém, ſzollittya,
Talám érted életem meg-tartya.

114. *Tigris* fenétűl lőtt dolgot, hally Magyar fűl!
Őſzve vágja őket, fia Attyához dűl,
Ki meſzſzíről hallya, vére meg-hűl,
Senki illyent nem tőtt Pogány kőzzűl.

115. Tettző 's kellő ſzemélly Iffiú *Péter János*,
Nálad nélkűl kegyes jó Atyád magános,
Erted gyáſzos, mindennap bánatos,
Egy ſzem fénye el-húnt kivánatos.

116. Leſz vala nagy gyámol ez a' kegyes ſzemély,
Sok *Virtus*a fénlett már mint arany roſtély,
Gonoſz fortély, de jőve rá velzély,
Rácz kard néki lőn halálos fekély.

117. Őrzői ſok izben az Ur ſzent Házának
Varga Mátyás és *Bőtős Iſtván* valának;
De Pogánynak kardjára jutának,
Mellyet életekben nem várának.

118. Teſtvér Atyafiak *Kováts Iſtván* 's *János*,
Az életben vala vérségtek rokonos,
Moſt-is páros, halálotok kinos,
Együtt lőn már, a' gyáſz ſem magános.

119. Teli lenne nagy kőnyv azoknak nevekkel,
Terjedne ſok irás drága érdemekkel,
Kik teſtekkel, rakták el-eſtekkel
Az úttzákat, 's feſtették vérekkel,

120. Ert

120. Ert koros és Iffiú jeles személyeket,
El-mulatom nem mind tészem-fel neveket;
Mert nem lehet fel-venni rendeket,
Már öt százná neveznek többeket.
121. Lévén a' Városban Pogány Török Nemzet,
A' kitől származék a' Rácz felekezet;
De kedvezet, semmi szövetkezet,
Aránt ok-is nem vólt emlékezet.
122. Reájok rohanván őket fel-mészárlák,
Drága árujókat pénz nélkül vásárlák,
Ki sáfárlák 's kintsektől ki-zárlák;
Ötven ötre, kik veszték, számlálák.
123. Oh! drága béren vett szép Keresztyéni vér,
A' Pogány vérétül itt senki nem esmér,
Tsak edgyet ér, mert ugyan folyást vér,
Vér a' vérre, mint habra, ugy tér.
124. Meg-rakván halmozva sok drága ruhákkal,
Nagy sok szekereket partékás málhákkal
Jószágokkal 's nagy kintses ládákkal,
El-vontatták Váraſi marhákkal.
125. Majd a' szép Egekig a' sirás hallatott,
Sok panaszolkodás úttzákon mondatott,
Messze hatott, 's jaj szó kiáltatott,
Föld az Eggel küszködni láttatott.
126. Lakos és jövevény halottyát siratta,
Ki Attyát, 's ki Annyát, ki férjét jajgatta,
Ez azt mondgya: Meg-hólt őtse 's báttya,
Amaz Fiát 's Leányát ohajtya,
127. Le-hajták a' sok szép Iffiakat 's Véneket,
El-vivék rabságra a' kegyes Szűzeket,
Szép rendeket 's kellő Személyeket,
Oskolában járó gyermekeket.
128. Oh! Ur Templominak kettős környékei,
Sok meg-ölteknek temető kertyei,

Sír vermei, 's bóltos rejtekei,
Mint lőttetek nyúgotó helyei.

129. Tétettek egy sírban harminczan 's negyvenen,
Az Itélő Birót kik ott várjak kéſzen;
Mert meg-léſzen, hogy ő Tőrvényt téſzen,
Es ő teſtek állanak job réſzen.

130. Ur JESUS! a' ki vagy mindennek Birája,
Ki visgálod kinek miként van munkája,
A' boſzſzúra Felségedet hivja
A' méltatlan őlleteknek ſzájja.

131. Álly boſzſzút érettek a' Földnek lakoſin,
Tégy itéletet már Véreknek óntóin;
De hallóin 's igédnek ſzóllóin,
Szánakozzál nevednek vallóin.

132. Rendelvén Szentidnek állandó hellyeket;
De ellenségekre botsáſs veſzélyeket,
Tőrd fejeket 's fűlőket 's ſzemeket,
Parittyából hajítsd-el lelkeket.

133. Oh! kik még-maradtunk minden javainktól,
Kivűl 's belől való drága marháinktól,
Ruháinktól és gabonáinktól,
Meg-foſztattunk édes házainktól.

134. Szőrnyű rontáſt, rabláſt Pogány hogy kővete,
Malmoknak 's házaknak végre tűzet vete,
Fel-égete, tűzzel meg-étete,
Egéſz úttzát hamuvá tétete.

135. Igaz ſzámban vévén kilenczven házakat,
Es élet tápláló hét dérék malmokat,
Jó haſznokat, ſok árva tartókat
Meg-égeté azokban valókat.

136. Gyáſzos őzvegyeknek ſokasult ſerege,
Két ſzáz és két ſzemély ſzámoknak bőſége
Kiknek jőve bús 's bánatos ege,
Egy órában lőtt férjeknek vége.

Igy

137. Igy az árváknak is síró sűrűsége
Szaporodott 's fel jött fekete fellege,
Kik már rendre, számláltatván végre,
Rá töltenek öt-száz negyven négre.
138. Illy keserves sorsban Váraſunk mit tégyen,
Jószág és öltözet nélkül hová mégyen,
Mivel éllyen: kiált hová légyen!
Földön reményt vallyon honnan végyen?
139. Régi Magyaroknak hűséges Vezére
JEHOVA! ne engedgy a' Pogány kezére,
Veszéllyére, életünk végére,
Ne járjon szűntelen ő fegyvere.
140. Te-is Magyar Nemzet lágyítsd-meg szivedet,
Keresd meg-téréſsel busúlt ISTENEDET,
Illy igyedet, szörnyű veszéllyedet,
Meg-tekinti, 's fel-hozza fényedet.
141. Amaz irtóztató czégéres vétkeket,
Ne szórd ISTENedre a' sűrű köveket:
Sok féléket, ördög s' eb neveket;
Mert ezek bé-zárják az egeket.
142. Le-tévén a' régi szokott gonoszságot,
Borban bé-merülő veszett társaságot.
Bujaságot, 's tiszta-talanságot,
Igy éred-el a' szabad világot.
143. E' romlásból az UR még végre fel-vészen,
Kivánt békeségnek várt napjára tészen,
Minden részen, veled együtt lészen,
Jó 's bő áldást szállit reád készen.
144. Sűrű záporokkal és könyves versekkel,
Dolgom vettem akkor rendben illyenekkel
Intéſekkel, ám nagy 's olly szépekkel
Nevem zártam végső beszédekkel

Triſtis ſubnectit.

RAdamántus itéletű *Furiák*,
Tiſiphone terméſzetű *Megerák*,
Actæontúl fel-tartott hamis *Kutyák*,
Siralminknak fákláját ma-is gyujtyák.

JOHANNES PATHAY, M. E. CZ.
& fratrum Inſpector.

VAjha fejem folyó vizzé lehetne
Vagy ſzemembűl annyi kőnyű mehetne
Éjjel nappal érted bizony kőnyvezne
Édes hazám hogy romláſod ſzemlélte.

AMNIZATI KÖNYV-TÁRA

Lamentabili ac lugubri inſcribit calamo
JOHANNES SELYMES, Kecske-
methi p. t. Eccleſiæ Patriæ Miniſter.

MIndenűtt kőrnyűlűnk hallattatik csak jaj,
Mert ſzép Koronánkon uralkodik Rab-haj
Jő a' veſzély mint raj,
Rajtunk uralkodnak mint ſzolga s' mind tolvaj.
Zengéſtűl meg-ſzűntek a' KORE fiai,
Az élő ISTENNEK hangos trombitái,
Sirnak jó Papjai,
Mert halva fekűſznek RACHEL két fiai.

Igy ſira KECSKEMETI B. ISTVAN-ú
moſtan házajabéli Prédikátor.